

186 morts i 298 ferits

Assumpta Mercader Solà

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

En el *garden* tot va ser molt fàcil. Va comprar un munt de pedres blanques iguals a les que havia vist a la plaça de l'Església i li havien donat la idea. Eren prou grosses per el que volia i suficientment lleugeres per poder-les agafar amb una mà. En duia el maletger ben ple, feia un dia radiant i tot plegat la feia sentir bé. Ja ho havia decidit, ho faria aquella mateixa nit, de matinada.

La Isabel es va vestir de negre, li volia donar un toc dramàtic a tot plegat, per això va escollir una faldilla llarga, un jersei de coll alt, un abric cenyit, botins de bruixa i un barret. Es va mirar al mirall, va pensar que anava vestida com una barreja de la Mary Poppins i la Nina Hagen, va somriure. Els guants que es va posar eren blancs, com les pedres. Perfecte.

Llàstima que el cotxe li restava glamur: una furgoneta Berlingo amb un costat abonyegat per culpa d'una cantonada que se li havia tirat a sobre. Tanmateix era blanca. La furgoneta blanca, ella vestida de negre, les pedres blanques i el peatge groc i blau. Ja no hauria de conduir gaire estona.

Va aturar el cotxe en el lateral de l'autopista. Va posar el triangle, l'armilla reflectant no, que no feia per a l'ocasió, el triangle sí, per si el necessitava com excusa. Si algú s'aturava, ja s'inventaria alguna cosa. Ningú no es va aturar.

La Isabel va anar posant pedres damunt del cotxe i després ella hi va pujar. Allà dreta damunt del seu cotxe es va sentir important, bufava una brisa perfecte que li feia voleiar la faldilla, llàstima que ningú no l'estigués filmant. No sabia ben bé quines conseqüències podia tenir el que estava a punt de fer. Li era igual, tenia una

necessitat tan imperiosa de passar a l'acció, que res ni ningú la podria aturar. I si l'enxampaven, i resultava que es mereixia un càstig, no l'importava. Podria suportar qualsevol represàlia, la satisfacció seria tan gran que res li podria restar el goig del que es disposava a viure.

Una darrera l'altra la Isabel va anar agafant les pedres i va començar a llençar-les amb tota la seva força contra el rètol que deia: "A Catalunya 186 morts, 298 ferits greus". Les primeres pedres van tocar el rètol però no li van fer ni una esgarrapada. Potser no tenia prou força, potser lluitava contra un material massa resistent. Va seguir insistint, i quan ja n'havia llençat més d'una dotzena va aconseguir fer un petit forat, a partir d'aquell moment tot va ser molt fàcil, no va parar fins que el que es llegia en el rètol era "un ort, 2 ts reus". Reus era una ciutat que li agradava molt, i els horts també, ja en tenia prou. Havia tingut sort, ningú l'havia vist, si en tenia una mica més podria recollir les pedres de terra i marxar, la va tenir.

Ho va fer pel seu marit, que havia mort a la carretera, un camió l'havia envestit per darrera i l'havia empès fora de la calçada. Ella l'estimava molt, era un bon amant i un bon pare. El seu fill havia quedat ferit greu, encara era a l'hospital. El maleït camió li havia estroncat la vida. Mai més farien l'amor, mai més anirien de vacances junts, mai més res de res. I el rètol que s'acabava de carregar li ho recordava cada dia quan hi passava per sota.

Ho va fer pel seu germà, que s'havia estimbat quan conduïa a molt més de la velocitat permesa i segurament begut i fumat. Ella l'estimava molt, li ho perdonava tot al seu germà. Tenia tants records de quan eren petits. El seu amor era incondicional. Pot ser era un irresponsable i un

gamarús, però el trobava a faltar moltíssim. Odiava aquell cartell que només el convertia en un avís.

Ho va fer pel pare de la seva amiga, la Loli, que s'havia dormit al volant i s'havia estavellat contra un arbre. La seva amiga Loli estava fatal, era depressiva de mena i allò l'havia acabat d'enfonsar. La Loli també passava per allà cada dia, segur que aquell rètol no l'ajudava gents a recuperar-se.

Ho va fer pel senyor Llorenç, que havia mort en el cotxe que conduïa la seva amant. Quin enrenou la mort del senyor Llorenç. I ella n'estava segura, la dona i l'amant s'ho devien passar molt malament quan veien aquell cartell. Segur que pensaven: 185 més el cabró d'en Llorenç. Segur que ho penaven totes dues, l'amant no tenia ni idea de que en Llorenç era un home casat.

Ho va fer per la Noèlia Benitez aquella actriu tan guapa de la tele, que una nit havia perdut el control del cotxe mentre conduïa discutint amb el seu xicot. Les actrius es veu que discuteixen molt en la seva vida personal i sempre ho expliquen. Pobre el seu *nòvio*, no es recuperaria mai d'aquella feta, devia ser terrible passar sota el rètol.

Ho va fer per l'autocar carregat d'avís que anaven a Benidorm amb l'Imsero i que havia sortit de la corba. En total 24 morts, tots carregats de fills, nets, cunyats, germans, cosins. Segur que al menys 100 persones recordaven aquell accident quan passaven sota el rètol.

La veritat era que la Isabel no estava casada, era filla única, no tenia cap amiga que es digués Loli, no coneixia cap senyor Llorenç i mai havia sentit a parlar d'una actriu

anomenada Noèlia Benítez. L'autocar d'avis de l'Imsero sí que havia sortit a les notícies.

Ho havia fet per ella. Cada vegada que passava per sota d'un rètol d'aquells pensava que aquella xifres tenien un munt de persones al darrera. Com que no sabia la història de cada mort i de cada ferit, no podia evitar inventar-se-les. Cada dia s'empescava drames més truculents, i sovint en primera persona. I moltes vegades no podia evitar plorar, de tan sentides com eren les històries. Si continuava emocionant-se d'aquella manera, i plorant com una magdalena, n'estava segura, acabaria tenint un accident. I potser es mataria.

Primera edició en ePUB i PDF: maig de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

